

Thành

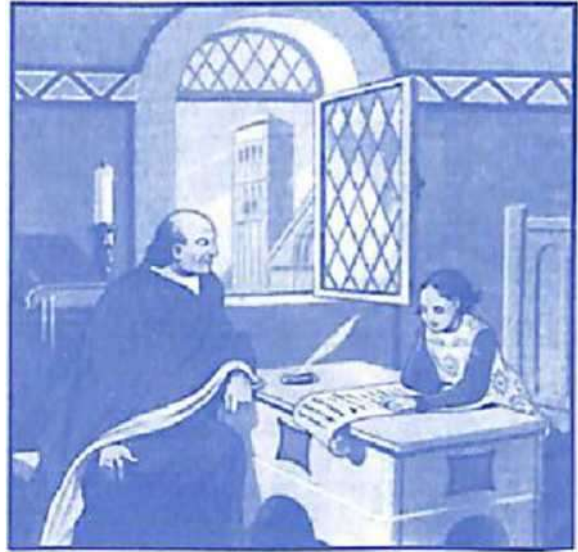
PHANXICO ASSISI

TRUYỆN THÁNH
25

1. Vào thế kỷ 12, cảnh hùng vĩ của Assisi thống trị miền đồi núi gần Roma, nước Ý. Thời đó, có vua Lý Cao Tông cai trị nước Việt. Tiếp sau là Lý Huệ Tông bỏ cung đình đi tu chùa, nhường ngôi cho con gái là Lý Chiêu Hoàng lên lãnh đạo đất nước.

2. Ông Bernadone và bà Pica là hai vợ chồng giàu sang thế giá trong thành phố, là thương gia buôn gấm vóc tơ lụa thời đó. Họ sinh bé Phanxicô vào năm 1182. Bé sẽ là thánh nhân nổi tiếng sau này trong Giáo Hội.

3. Là một con trẻ thông minh, Phanxicô phụ giúp cha mẹ trong việc buôn bán tơ lụa, tuy nhiên cậu phung phí tiền bạc khiến cha mẹ phải quở mắng liên tục: "Con tưởng làm ông hoàng mãi được sao? Tay làm hàm nhai, tay quai miệng trẻ con ạ!"

4. Bất chấp sự khiển trách của cha mẹ, cậu vẫn ăn chơi đua đòi với bọn trẻ bụi đời thành phố. Suốt ngày cậu chỉ thích tổ chức ăn nhậu, hát xướng và rủ rê bè bạn phung phí tiền của mà không lo làm việc, học hành như các trẻ cùng lứa.

5. Dù ném tiền qua cửa sổ, Phanxicô cũng có lòng quảng đại bố thí cho người nghèo. Cậu tin rằng Đức Chúa sẽ ban lại gấp trăm như Ngài đã hứa. Cậu rất tôn trọng các thanh nữ như bao hiệp sĩ trong thành xưa nay vốn làm khiến các cô mê phục.

6. Một hôm có người ăn xin tới nhà, cậu không tiếp vì bận việc với khách hàng. Người ăn xin đi khỏi, cậu vội chạy theo và xin lỗi. Kể từ đó, cậu không bao giờ dám chối từ một người ăn xin nào dù họ có bệnh tật nguy hại đến mức nào đi nữa.

7. Thấy lối sống khác thường của Phanxicô, hàng xóm láng giềng phàn nàn với bà mẹ: "Tội nghiệp, thằng bé nhà bà sống lập dị quá". Bà đáp: "Biết đâu, nó sẽ là một đứa bé ngoan của Thiên Chúa!". Người mẹ bao giờ cũng hiểu con hơn người ngoài.

8. Dân Assisi quyết tâm xây tường bao quanh để bảo vệ thành phố nên ai cũng vui sướng tham gia. Cả Phanxicô cũng tích cực khuân đá và làm phu hồ để xây tường thành phòng chống địch. Nếu muốn hòa bình thì phải chuẩn bị chiến tranh.

9. Khi quân thù tấn công, thay vì tự vệ, dân và quân Assisi rút ra cánh đồng để lừa quân địch. Phanxicô lúc đó đã 20 tuổi. Anh tham gia chiến đấu và bị bắt giam cùng với các sĩ quan quý tộc một năm. Trong tù, anh luôn lạc quan góp vui cho mọi người.

10. Tất cả tù nhân sống trong oán hận và u buồn nhưng Phanxicô là thanh niên lạc quan vui tươi. Anh tạo niềm cậy trông cho ai thất vọng, an ủi người buồn đau, tạo niềm vui cho kẻ nản chán. Đó là đức tính mà các Kitô hữu phải có.

11 "Mai chúng ta sẽ được tự do. Các bạn ơi, chúng ta sẽ ăn uống tùy thích, sẽ chơi vui xả láng..." Phanxicô nói với các bạn tù của mình. Thế rồi anh lâm trọng bệnh đến gần chết, đúng lúc các tù binh được tự do. Bà mẹ đã đưa anh về quê dưỡng bệnh.

12 Khi đã bình phục, anh rơi vào khủng hoảng tinh thần, nản lòng cho tới mức muốn quyên sinh. Anh tìm nghe những bài ca lãng mạn để giải sầu. Anh đăng ký vào phục vụ trong đội quân của nước Tòa Thánh, để đánh đuổi quân Đức.

13. Phanxicô mơ trở thành dũng sĩ oai hùng nơi chiến trường, rất tự hào. Nhưng khi khoác quân phục hiệp sĩ, anh nhảy khỏi lưng ngựa và nói với các bạn : Tôi chỉ là một gã thanh niên vô dụng con của nhà buôn. Tôi không thể làm lính được.

14. Quyết định bỏ nghề cung kiếm, đêm hôm ấy anh nằm mơ và nghe có tiếng nói: “ Đi đâu bây giờ?... Con sẽ phục vụ cho ai ? ” Phanxicô hiểu đó là tiếng Chúa nhưng chưa hiểu tiếng nói ấy có nghĩa gì cho mình.

15. Anh tiếp tục con đường trụ lạc với những tiệc tùng rong chơi. Bạn bè tôn anh là “Vua ăn chơi”. Phanxicô cứ thế sống đời sa đọa nhưng lòng vẫn cảm thấy trống rỗng vô vị. Nhóm bạn dần dần rời xa anh, còn anh thì đi lang thang và hát ngêu ngao.

16. Rồi một hôm anh nghe thấy có tiếng nói từ đáy lòng: “Phanxicô ơi, bạn nghĩ sao? Kết bạn ư?” Anh lập tức đáp lại: “Chúa ơi, đúng thế, con muốn kết duyên cùng với một phụ nữ sang trọng nhất, xinh xắn nhất, giàu có nhất trên đời. Đó là “Bà chúa nghèo””.

17. Phanxicô quyết định không bao giờ từ chối người nghèo. Lúc này, anh nghĩ ngay đến lý tưởng phục vụ Chúa là Đấng tuy giàu có đã tự trở nên nghèo khó. Anh nói: "Vâng, con sẽ kết duyên với Bà chúa nghèo, sống nghèo là số phận của con",

18. Anh đã hoán cải nhưng chưa dứt khoát. Anh đọc Thánh Kinh, và những sách đạo đức để suy nghĩ về quyết định danh thép của lòng mình. Làm gì để chiêu chuộng Bà chúa nghèo là bà hoàng cao sang trên trần thế?

19. Ngồi ăn xin tại cửa đền thờ thánh Phêrô, anh cảm thấy nỗi đau của cuộc sống tuyệt đối nghèo. Xin được tiền, bánh và các tặng vật khác, anh lại chia cho những kẻ ăn xin vì coi họ là Chúa của mình.

20. Trong dịp hành hương Roma để viếng mộ hai thánh tông đồ Phêrô và Phaolô, anh quyết tâm dốc hết tiền của để bố thí cho người nghèo và đi ăn xin để trở nên nghèo vì đã chọn Bà chúa nghèo làm bạn trăm năm.

21. Phanxicô ngồi ăn xin cùng với những hành khất. Nhiều người biết anh là con nhà giàu nên chế diễu, nhưng anh tỏ ra vui mừng vì thấy mình có cơ hội chịu đau khổ, bị chế diễu và bị khinh dễ vì Chúa Kitô. Một cơ hội tốt để sống khiêm tốn.

22. Phanxicô miên man muốn tìm hiểu rõ hơn về ý Chúa đối với mình. Khi băng qua làng của những người cùi, không chịu nổi mùi hôi thối của họ, anh bịt mũi lại và cầm đầu chạy nhưng nghĩ lại anh thấy ý Chúa muốn anh phục vụ họ như phục vụ Đức Kitô.

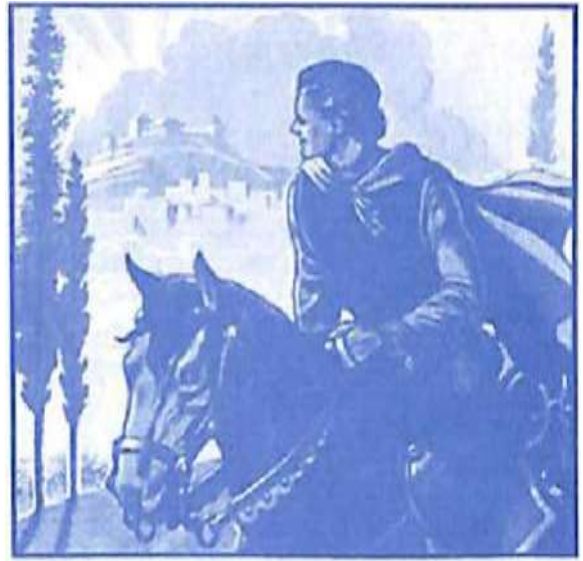
23. Anh trở lại tìm cách gặp họ. Anh tới gần, muốn trò chuyện, nhưng họ bỏ chạy. Anh vội nắm tay họ và xin lỗi về cử chỉ vô lễ của mình. Anh hôn tay họ để tỏ lòng kính trọng vì họ là hiện thân của Đức Kitô nơi trần gian.

24. Trong thâm tâm Phanxicô, như có tiếng nói: "Tất cả điều con ham thích trên đời từ nay con phải khinh dễ". Thế là mọi sự anh ưa thích trở nên cay đắng đối với anh. Anh bắt đầu tìm kiếm bệnh nhân để giúp đỡ họ bất chấp nguy cơ lây lan.

25. Khi ghé thăm ngôi nhà thờ bỏ hoang ở ngoài thành, chỉ còn lại cây thập giá, anh nghe có tiếng nói: "Nhà của Ta sắp sụp đổ, con hãy xây dựng lại". Anh đáp: "Vâng, lạy Chúa, con xin hết sức cố gắng." Từ đó anh lên kế hoạch để thực hiện công việc.

26. Phanxicô bán tất cả của cải thuộc về mình để lấy tiền xây lại ngôi nhà thờ ấy. Anh vẫn chưa hiểu Chúa muốn anh góp phần xây dựng Hội Thánh vì lúc ấy Giáo Hội đang gặp khủng hoảng về đức tin, cần chỉnh đốn lại đời sống cho người Công giáo.

27. Ông bố nghe biết Phanxicô đã bán sập vải và ngựa của ông để lấy tiền cho cha xứ tu sửa ngôi nhà thờ thánh Damianô, ông nổi giận đến đòi lại số tiền ấy và quở mắng anh nặng lời vì đã làm như thế mà không xin phép.

28. Lúc đó, Phanxicô đang ẩn mình trong hang để làm việc đền tội. Ai qua lại cũng coi anh là người điên khùng, khi cha mẹ cho người tìm về, anh từ chối và vẫn cương quyết sống ẩn dật trong hang để đền tội.

29. Thấy con mình trở nên trò cười cho thiên hạ, ông bố bắt đầu lo lắng, tìm cách răn đe và buộc anh phải trở về nhà. Bà mẹ cũng lo lắng hết tình vì con, bà âm thầm cầu nguyện để con tìm ra thánh ý Chúa. Bà khuyên con bình tĩnh nghĩ lại.

30. Tức bực về lối sống của con, ông bố nhờ tỉnh trưởng can thiệp. Tỉnh trưởng cho điều tra và thấy anh là thanh niên thông minh, đáng nể trọng nên đã đứng ra bênh vực và che chở cho anh.

31. Việc nhờ tỉnh trưởng bất thành. Hơn nữa, vì Phanxicô coi mình thuộc về Giáo Hội chứ không chỉ là thanh niên thông thường nên ông thân sinh muốn nhờ đáng bản quyền là Đức Giám mục địa phận để can thiệp.

32. Hai cha con kéo tới tòa Giám mục để được xét xử. Dân chúng hiếu kỳ đến xem rất đông. Ông bố tố cáo và đòi lấy lại tất cả của cải đã mất. Phanxicô sẵn sàng chấp nhận và cởi trả hết quần áo cho bố. Đức Giám mục vội lấy áo choàng của mình để che cho anh.

33. Xin được chiếc áo rách của người ăn mày, Phanxicô gắn vào đó một dấu thánh giá để chứng tỏ mình là lính chiến của Chúa Kitô, bênh vực đức tin của Hội Thánh, nhưng anh bị cướp lấy mất áo khi đang đi trên cánh đồng đầy tuyết.

34. Từ đó, có ngày anh phải đi xin ăn, có ngày đi làm công cho nhà dòng, hoặc làm thuê cho người bạn ở Gubbio hoặc đi hát rong kiếm tiền mua gạch đá để xây nhà thờ theo lời hứa với Chúa. Kẻ trách, người chê nhưng anh vẫn quyết tâm thực hiện.

35. Phanxicô nỗ lực xây từng bức tường, và nhờ các người xung quanh đến giúp. Hằng ngày, cha xứ đãi những người làm công một bữa, nhưng anh từ chối và chỉ dùng những gì mình xin được bởi anh đã quyết tâm sống nghèo.

36. Một hôm, khi đi xin người ta cho chút gì ăn cho đỡ đói, anh lượm được chiếc bát mẻ trên đường và được một miếng canh thiêu, anh ngồi ăn ngon lành và nhớ lại mùi hôi thối của những người phong cùi hôm trước.

37. Có những lần đi ngang qua nhà, nghe tiếng ông bố từ trong nhà rỉ rả, Phanxicô chỉ cúi đầu xuống mà đi. Khi thấy cụ già tên là Alberto quý mến mình, anh xin cụ thay bố chúc lành cho mình và từ đó, anh coi cụ là người tri kỷ trên mọi nẻo đường ăn xin.

38. Người em trai là Angelo cũng về phe với bố để chế diễu anh. Có lần, cậu ta chỉ vào mặt anh và nói với bạn bè: "Tụi bay ra mà coi anh tao. Hỏi nó bán được mấy đồng bạc mồ hôi mà vất vả thế? Rõ là ngu! Chẳng ai dại như hấn!"

39. Xin ăn không phải là chuyện dễ dàng. Có lần đi xin dầu để thắp sáng cho nhà thờ, người ta không cho mà còn đuổi đi. Rồi lần khác anh phải vào quỳ trước mọi người đang dự tiệc để xin chút bánh, mọi người chế nhạo rồi mới bố thí cho anh.

40. Xây xong nhà thờ thánh Damiano, Phanxicô tiếp tục giúp xây những nhà nguyện khác đang trong tình trạng xuống cấp. Anh đến giúp xây nhà nguyện ở Portiuncula. Ngày 24.02.1209 khánh thành nhà thờ mới thì anh được 26 tuổi.

41. Thế mà, Phanxicô vẫn tự nhủ: "Tôi chưa nghèo thực sự. Tôi vẫn còn giày dép, thắt lưng, gậy gộc và vẫn còn biếng nhác, chưa dám đi khắp nơi rao giảng Tin Mừng cho người nghèo khó!". Anh xin Đức cha cho phép rao giảng Phúc Âm trên khắp đất nước của mình.

42. Từ đó, Phanxicô bắt đầu rao giảng Tin Mừng Nước Thiên Chúa, cho trẻ em và người lớn. Bernado là thanh niên có óc châm biếm luôn trêu chọc Phanxicô nhưng lúc này, nhờ ơn Chúa anh mến phục Phanxicô và sau trở thành nhân vật nổi tiếng trong dòng.

43. Anh rủ người bạn tới nhà thờ thánh Nicola cầu nguyện, và mở Sách Thánh rồi đọc: "Nếu bạn muốn theo Ta, hãy về bán hết tài sản, hãy từ bỏ mình, vác Thập Giá mà theo, không nên mang bất cứ sự gì theo nữa."

44. Nghe đoạn Tin Mừng xong, Bernado chạy về bán hết gia tài, phân phát cho kẻ khó. Một thanh niên khác tên là Phêrô cũng noi theo gương khó nghèo này, sau đó vài tuần, một thanh niên tên là Gill cũng xin gia nhập.

45. Kể từ đó, thầy Phanxicô bắt đầu sai từng hai người đi với nhau để rao giảng Tin Mừng. Với gương lành của các thầy, nhiều giáo dân bắt đầu hoán cải đời sống và khuyên bảo nhau nên thánh thiện hơn.

46. Tuy nhiên không phải ai cũng có quan điểm giống nhau. Có những người bị tai chạy trốn. Có những phản ứng tiêu cực, chửi bới các thầy, cho rằng các thầy là những người điên vì đói...

47. Việc rao giảng chỉ đạt hiệu quả thánh thiện khi người ta biết cầu nguyện. Phanxicô tìm vào hang kín ẩn để cầu nguyện, xin Chúa soi sáng để mình biết phải làm gì cho phù hợp Thánh ý Người. Nơi đây, anh ăn năn, khóc lóc tội lỗi của mình.

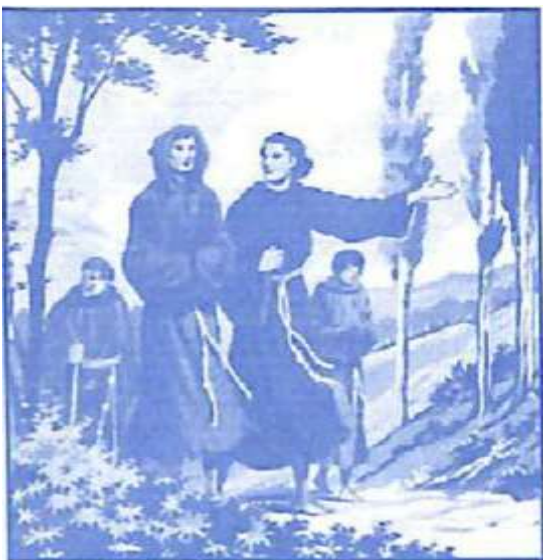
48. Có lần, Đức Giám Mục gọi Phanxicô đến và nói: "Con sống nghèo như vậy quả thực là khó. Một mai, con lập dòng mà tuyệt đối nghèo hèn thì dân sẽ không thể bỏ thí cho anh em con mãi được." Phanxicô đáp: "Dù sao cũng phải sống nghèo..."

49. ...vì Đức Ki tô khuyên ta sống nghèo như Ngài." Đức cha thờ dài, cảm thông với ý chí của Phanxicô, Ngài chúc lành cho công việc. Từ đó anh em hết sức làm việc để kiếm sống cho chính mình và giúp những người khác trong vùng lân cận.

50. Số người xin gia nhập cộng đoàn ngày một nhiều. Gần khe suối có một miếng đất rất đẹp, anh em cùng nhau khai hoang và xây nên một tu viện để có thể thực hiện tình bác ái huynh đệ cho nhau theo cùng một chí hướng.

51. Thoạt tiên, cuộc sống cộng đoàn có vẻ êm xuôi tốt đẹp, về sau, nảy sinh những vấn đề nan giải: Anh em xin được gì thì liền quảng đại cho đi. Có khi không còn gì ăn, chẳng còn gì mặc...bàn bàn, cãi cãi...ai cũng thấy cần phải có tu luật...

52. Thế là vào năm 1210, thầy Bernado lãnh đạo phái đoàn đi Roma để triều yết Đức Giáo Hoàng. Tới nơi, họ vui mừng gặp Đức Cha Guido là người đang chờ giới thiệu họ với Đức Innocentê III về ý định lập một dòng tu khó nghèo.

53. Thời đó, Giáo Hội gặp những chia rẽ trầm trọng do hai bè rối Valda và Albigoie gây ra. Hai ông này tung ra những giáo lý sai lạc khiến đức tin của giáo dân các nơi ngày một sa sút. Giáo thuyết của họ làm náo loạn Giáo Hội.

54. Vì thời đó, có nhiều người quá khích đi rao giảng những lý thuyết sai lạc nên giáo quyền rất dè dặt. Đức Cha Guidô đã khôn khéo nhờ Đức Hồng Y bào chữa. Ngài đề nghị Phanxicô phải có mặt trước Đức Thánh Cha để giải bày ý hướng lập dòng.

55- Phanxicô hiện diện cùng với anh em để trình bày kế hoạch lập dòng của mình trước Đức Giáo Hoàng. Đức Innocentê nói: "Cha hài lòng về đời sống nghèo khó thánh thiện theo Tin Mừng, thế những người sau này có sức chịu đựng đời sống ấy không?"

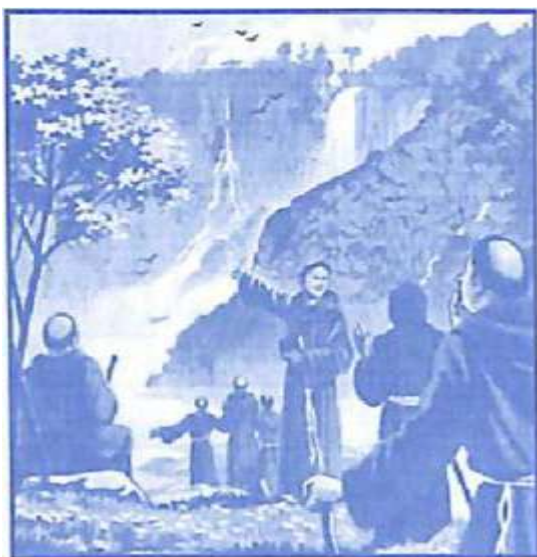
56. Đức Thánh Cha hẹn lần khác sẽ nói rõ hơn. Ngài nhóm họp những hồng y và các vị hữu trách về dòng tu. Đức Hồng Y Colonna góp ý: "Xin Đức Thánh Cha lưu ý kéo chúng ta sống nghịch với lời Chúa dạy về tinh thần khó nghèo."

57. Lời cảnh giác đó làm cho Đức Thánh Cha nhớ lại điếm mơ của mình: Ngài thấy một người đứng giơ tay đỡ lấy ngôi đền thờ đang sập đổ. Người lạ mặt cho Ngài biết đó là Phanxicô người thành Assisi. Thế là Đức Thánh Cha phê chuẩn tu luật.

58. Sau khi đón nhận từ Đức Thánh Cha tu luật của mình, phái đoàn vui mừng đi viếng mộ các thánh tông đồ Phêrô và Phaolô. Phanxicô gọi các tu sĩ đầu tiên là "Anh Em Hèn Mọn". Nghĩa là những kẻ hèn hạ hơn hết mọi người.

59. Trên đường về đến một thác nước, anh em dừng lại để chiêm ngắm cảnh thiên nhiên hùng vĩ, một số đề nghị lập nên một tu viện ở đó. Phanxicô đề nghị tìm nơi khác để có thể thực hiện sứ vụ rao giảng nghiêm túc hơn.

60. Anh Em Hèn Mọn đón nhận linh mục Silvester gia nhập dòng. Đó là linh mục tiên khởi chuyển từ giáo sĩ triều vào dòng. Ngài vào dòng chỉ vì hối hận mình đã không quảng đại đóng góp cho việc xây nhà thờ thánh Đamiano.

61. Dân chúng quanh vùng gần các tu viện của Anh Em Hèn Mọn ngày đêm run sợ về sự có con chó sói ăn thịt người. Nghe vậy, Phanxicô tìm cách để gặp con vật độc ác ấy giúp dân quanh vùng được yên bề làm ăn. Anh quyết định đi tìm con sói.

62. Một hôm, con sói đến vùng Gubbio, thấy Phanxicô làm dấu thánh giá và gọi thì ngoan ngoãn chào và tới gần. Ngài ôn tồn bảo con vật: "Bạn sói ơi, vì Chúa Kitô, bạn đừng làm hại ai ở trong vùng này nhé". Nó ngoan ngoãn gật đầu.

63. Kể từ đó con sói hung bạo không còn bén mảng tới khu vực nữa. Các Anh Em Hèn Mọn ca cẩm về đồ ăn thức uống, nhưng khi thấy Phanxicô rắc cát vào cháo để ăn và nằm lăn trên gai nhọn, họ liền hiểu ý và bằng lòng với đời sống lúc ấy.

64. Phanxicô có khả năng hiểu thấu tâm hồn anh em mình. Vì thế anh luôn tìm đến an ủi những người buồn phiền và thông cảm với tình cảnh riêng của họ. Khả năng lãnh đạo của Phanxicô quả thật diệu kỳ, vì có ân sủng Chúa ban kèm theo.

65. Có lần, một tu sĩ ngồi rên rỉ cả đêm: "Chết mất! Chết mất!" Phanxicô nghe tiếng rên liền tới gần hỏi: "Ai đang rên rỉ thế?" Một tu sĩ nói: "Con đây!" Phanxicô lập tức dọn bữa và ngồi ăn với tu sĩ đó và nói: Ai cũng có bổn phận dưỡng nuôi cơ thể mình."

66. Ngoài vườn nho, khi nghe một tu sĩ kêu đói, Phanxicô lập tức hái một chùm nho để cùng ăn với người ấy. Rồi khi thấy hai tu sĩ gặp một người bộ hành quấy rối, Phanxicô vội chạy tới ngăn cản hẳn với những lời đầy tinh thần PhumÂ

67. Đức tính vui tươi hồn nhiên của Phanxicô làm cho cuộc sống giữa những Anh Em trong dòng ngày một tươi vui. Phanxicô có thể trò chuyện với chim, với các thú vật như là người bạn tri kỷ của chúng.

68. Khi các Anh Em Hèn Mọn vừa làm xong một cái lều trú mưa, bác nông phu dẫn con lừa tới chiếm căn lều và nói: "Đây là nhà của tui mình". Các tu sĩ liền kéo nhau tới Portiuncula để sống ở đó.

69. Tại khu đất gàn đó có nhà nguyện của một tu viện nay đã hoang phế. Bề trên tu viện muốn dâng hiến nhưng Phanxicô không nhận. Anh Em Hèn Mọn thích tự túc xây lên một tu viện mới để có thể tự do sinh hoạt với nhau trong niềm vui.

70. Tay làm hàm nhai... đó là quan điếm thông thường của nhà nông. Các Anh Em Hèn Mọn tự kiếm ăn bằng bàn tay lao động. Việc khát thực chỉ là một nét hăm mình hy sinh để nói lên sự thông phần khó nghèo với Chúa Giêsu.

71. Hôm ấy, thấy anh em mình khóc một tu sĩ liền hỏi: "Tại sao thầy khóc? Thầy đáp: "Vị linh mục vừa đi qua nói tôi là kẻ giả hình. Ngài không thể nói sai được nên tôi rất buồn xin anh cầu nguyện cho tôi".

72. về thầy Egidio ta có nhiều chuyện để kể. Có lần, được mời tới dùng tiệc ở toà hồng y. Thầy đến dự vì vâng lời, nhưng trong giờ ăn tiệc, thầy xuống bếp mài tất cả những con dao trong bếp để phục vụ cho tòa giám mục.

73. Khi thầy Egidio ở nhà hưu dưỡng, hai giám mục tới để xin thầy cầu nguyện cho. Thầy đáp: "Sao được? Các Ngài đầy tràn ơn thiêng và công đức thì cần gì phải nguyện nữa! Chính con mới cần các Ngài cầu nguyện cho bằng không con sẽ mất linh hồn".

74. Thầy Egidio rất quý chim chóc. Thầy trò chuyện với chúng như thánh Phanxicô hay làm. Có lần thầy lấy hai thanh gỗ giả làm đàn Violon để kéo cho lũ chim nghe. Thầy có thể sáng tác những bài ca và những lời kinh rất hay.

75. Thầy Massi có tài hùng biện, để chinh phục lòng người. Khi cùng với thánh Phanxicô đi khát thực, thầy luôn được rất nhiều của ăn còn Phanxicô lại xin được rất ít. Để tránh cho thầy Massi khỏi thói tự kiêu, Phanxicô chỉ thị cho thầy xuống giúp bếp.

76. Lần khác, Phanxicô và thầy Massi cùng đi tới ngã tư mà chẳng biết chọn lối nào, Phanxicô yêu cầu thầy quay chong chóng, cho đến khi ngã về phía nào thì đó là dấu ý Chúa muốn hai người đi về phía đó.

77. Thầy Giunipero biết một tu sĩ thèm ăn cháo giò heo. Nhân lúc đang ở ngoài đồng thì trông thấy con heo, thầy liền chặt một chân đem về cạo lông, bỏ vào nồi nấu cháo cho tu sĩ ấy ăn. Người chủ nghe biết, liền chạy tới tu viện, bắt đền con heo đó.

78. Ông tức giận, rủa thầy là điên và ngu ngốc... Thầy nói: “Chúa dựng nên súc vật cho người ta ăn...” Người chủ nghĩ lại liền đưa con heo về làm thịt và biếu luôn cho nhà dòng. Thế là anh em được một bữa ngon.

79. Chúng ta có tới ngàn lẻ một chuyện về tính đơn sơ của thầy Giunipero: Để tiết kiệm thời gian, Thầy nấu một bữa để ăn trong hai tuần; xào rau không rửa; khoai nấu không gọt khiến các tu sĩ không tài nào nuốt được.

80. Thầy Giunipero quả thực đơn sơ, dù điều này khiến thầy bị bê trên khiến trách rất nặng nề. Một lần đói bụng, đang đêm thầy xuống bếp tìm kiếm thức ăn, bất ngờ bê trên xuất hiện, thầy nhờ ngài giúp cầm đèn để ăn cho hết tô cháo nóng.

81. Những người xung quanh coi thầy là một vị thánh, nên khi thấy thầy chơi với trẻ con, họ tỏ ra khinh bỉ và nói: "Tưởng là một tu sĩ thánh thiện, ngờ đâu là người điên loạn ngông cuồng. Quả là một người giả hình, không hơn không kém."

82. Anh Gioan là một thanh niên rất quý mến Phanxicô, anh không ngần ngại trao phó bò bê và việc đồng áng cho các em cùng người nhà để theo Phanxicô. Vì tưởng Phanxicô là thánh nên ngài làm gì anh ta cũng làm theo, kể cả việc khắc nhỏ, ho hắng và ngáp...

83. Một hôm Phanxicô đi dạo với thầy Leon và quên sách kinh. Tới giờ kinh, ngài đọc lời nguyện và bảo thầy nhắc lại: "Hỡi Phanxicô, mày là kẻ tội lỗi, đáng sa hỏa ngục!" Thầy lập lại: "Ngài là vị thánh Chúa dùng để làm điều kỳ diệu."

84. Khi thấy thầy Leon cứ đáp ngược với ý mình, Phanxicô khóc và nói: "Làm sao thầy dám tin rằng Chúa có thể xót thương con người tội lỗi như tôi?" Thầy nói: "Con muốn lập lại y như lời thầy nói nhưng Chúa ép con phải nói những điều ngược lại".

85. Có lần, Phanxicô giải thích cho thầy Leon hiểu thế nào là hạnh phúc: "Hạnh phúc thật không phải là thánh thiện, là làm phép lạ ...nhưng khi về đến nhà, anh em ra đuổi chúng ta đi...lúc ấy, chúng ta vui vẻ đón nhận thì mới thật là hạnh phúc..."

86. Cùng thời với Phanxicô, có thanh nữ rất xinh đẹp trong thành tên là Clara. Cô xác tín mình phải dành cuộc đời cho Chúa để sống như Phanxicô. Nhờ thầy Rufino là họ hàng giới thiệu cho biết về ngài nên cô đã bày tỏ ý định của mình cho ngài.

87. Theo đề nghị của Phanxicô, vào dịp lễ lá năm 1212, Đức Giám Mục Guido cử hành việc thánh hiến Clara cho Thiên Chúa để cô sống trọn đời đồng trinh vì Nước Trời, để phục vụ cho Giáo Hội và dân Thiên Chúa.

88. Đêm hôm ấy, Clara cùng một tứ nữ trốn khỏi nhà, đi tới gặp Phanxicô ở Portiuncula, nơi các anh em đang chờ với những bó đuốc sáng rực để rước Clara đến trước tòa Đức Mẹ hầu cử hành lễ cắt tóc và lãnh nhận tu phục

89. Sau nghi lễ, Clara được đưa tới Đan Viện Biển Đức. Sáng hôm sau, cả gia đình đi tìm Clara vì tưởng cô bị bắt cóc. Họ tìm thấy Clara tại tu viện và cô tuyên bố mình đã hiến dâng cho Thiên Chúa.

90. Khoảng 15 ngày sau Anê là em ruột của Clara cũng xin nhập tu. Ông bố nổi điên cho 12 lính tới ép dọa đem cô về nhà nhưng Anê vẫn một lòng noi gương chị, tự nguyện dâng mình cho Chúa để sống khiết trinh trọn đời và phục vụ tha nhân.

91. Sau thời gian tạm tu ở nữ Đan Viện Biển Đức, Phanxicô lo liệu để Clara và các chị em về Damiano, ổn định đời tu. Tên gọi của tổ chức mới là Dòng Chị Em Nghèo, sau này dân quen gọi là dòng Clara. Chủ trương của họ là cầu nguyện và ăn xin để nuôi sống mình.

92. Việc bôn phận hằng ngày của họ là may vá quần áo, lo cho bệnh nhân và đảm nhiệm công việc giáo dục các em nhỏ khi có thể. Clara được cất cử làm Viện Mẫu đã đích thân xin Đức Innocente III cho các nữ tu tuyệt đối sống nghèo.

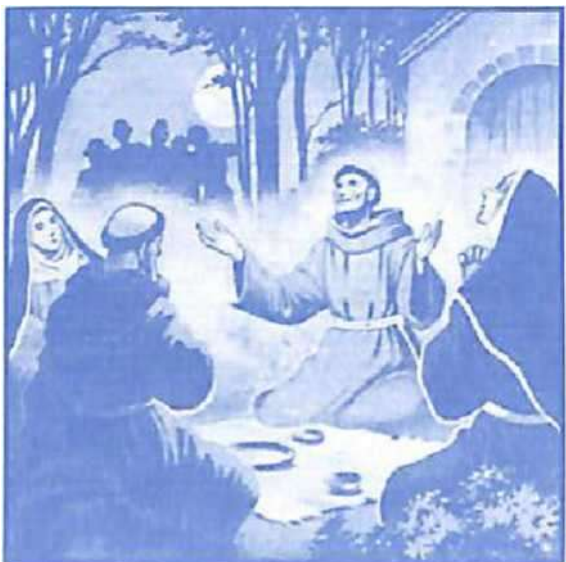

93. Dù là Viện Mẫu, Mẹ Clara vẫn sống hèn mọn, tầm thường, phục vụ bàn ăn, chuyên chăm các việc trong nhà. Mẹ nằm trên ổ rơm, uống nước lã, ăn bánh khô. Phanxicô đã phải nhờ đến lệnh của giám mục để truyền cho Mẹ giảm bớt sự hãm mình phạt xác.

94. Phanxicô lúc đầu thường lui tới để hướng dẫn cộng đoàn các nữ tu theo định kỳ. Dần dần thấy Clara có khả năng lãnh đạo vững vàng, Ngài bắt đầu nhường quyền ấy cho mẹ, để các chị em ngày một tin nhiệm bề trên hơn.

95. Mẹ Clara rất mong ước mời được Phanxicô tới tu viện để dùng bữa nhưng ngài luôn khước từ. Về sau, Phanxicô chiều ý anh em tu sĩ, tới Đền Đức Mẹ, nơi Clara đã tuyên khấn để dùng bữa. Khi ngồi ăn, ngài giảng về Chúa tới nỗi mọi người quên ăn.

96. Có lần giặc Sarasin tới tu viện, Clara xin phép kiêu Minh Thánh Chúa trong mặt nhật ra trước cửa nhà thờ, để cầu xin Chúa thương bệnh vực đan viện khỏi cảnh tàn phá của quân man rợ miền nam. Bọn lính thấy vậy rút lui hết.

97.Sau nhiều năm cộng tác với Phanxicô, Clara được Chúa gọi về năm 1253. Chính Clara thú nhận rằng: “Nhờ có Phanxicô mà tôi tập được nhân đức và biết cách yêu mến Chúa Giêsu cũng như biết đường lối về quê trời.”

98.Dân chúng khắp nơi mong ước được nghe Phanxicô giảng. Mỗi lần gặp là trẻ con người lớn chạy tới, hô to: “A, vị thánh đây rồi!” Thánh nhân nói với họ: “Các con cứ yên tâm. Những gì cha làm thì ai cũng làm được, kể cả những người xấu nét và tội lỗi”.

99.Để cho dân thành xác tín, ngài là loại mê ăn, là kẻ tội lỗi xấu xa, ngài tròng dây vào cổ và bảo các thầy lôi ngài đi khắp các ngã đường, rao cho mọi người biết: “Đây là một gã tham ăn, kẻ tội lỗi nhất trong thành/”

100.Để nhắc nhở cho chính mình và khuyên nhủ mọi người, ngài đắp một loại tượng tuyết và nói: “Người là kẻ lạnh như tuyết sương. Vợ người, con trai, con gái người, tứ trai tứ gái người đều như thế cả”.

101. Có lần, Phanxicô hứng chí đã giảng cho loài chim tại một cánh đồng. Chúng đáp lại lời giảng của ngài bằng tiếng hót líu lo, theo lời giảng của ngài bằng giọng hót tuyệt vời, để tỏ lòng biết ơn Chúa đã ban cho chúng lương thực hàng ngày.

102. Lòng tràn ngập niềm vui và đức ái cao cả, ngài muốn loan báo Tin Mừng của Chúa Giêsu ở khắp nơi. Ngài muốn tới đất nước của người Hô-đê để giảng về Chúa Giêsu cho họ. Có lần ngài bảo chim én im lặng để cho ngài giảng.

103. Phanxicô là người yêu thiên nhiên. Vì thế, gặp hoa thì ngài ngất hương về Chúa, lúc nào cũng nâng tâm hồn lên cùng Chúa. Trong tu viện, ngài khích lệ các thầy trồng nhiều hoa, để nhắc nhở cho anh em vẻ đẹp của Chúa.

104. Phanxicô đi yết kiến Đức Thánh Cha về công cuộc truyền giáo cho lương dân. Được phép rồi, ngài đi với một tu sĩ sang Trung Đông. Khốn nỗi bão tố đã đẩy ngài lui về nước Ý nên đã không thực hiện được ý muốn.

105. Trong lần rao giảng ở miền quê, ngài giảng về Thiên Chúa và hoán cải được một thi sĩ. Ngài đặt tên là Pacifico và nhận ông vào dòng, dù ngài không ái mộ những người thuộc hàng quý phái và học thức.

106. Ngược lại, ngài rất quý mến những người thuộc hàng ăn xin, trộm cướp, tàn tật và yếu đau. Ngài luôn rộng mở đôi tay đón tiếp những người cùng khổ và yếu kém về phần hồn, phần xác.

107. Thầy Angelo kể cho ngài thành tích rao giảng của mình. Ngài tỏ vẻ không hài lòng và nói: "Con thiếu tinh thần của Anh Em Hèn Mọn. Lẽ ra con phải tìm kiếm những kẻ lỡ lầm, những người ốm đau bệnh tật, những người bị sa thải và cô lập..."

108. Kể từ đó, thầy Angelo luôn vui vẻ đón tiếp những kẻ bất lương, những người dốt nát, dơ bẩn, những kẻ đầu đường xó chợ. Thầy đón tiếp họ rất tử tế, lo cho họ cơm ăn áo mặc, nơi ăn chốn ở hẳn hoi...

109. Phanxicô tìm cách đi truyền giáo bằng đường bộ tới Phi Châu, nơi chỉ có đạo Hồi. Ngài muốn đi bộ tới Tây Ban Nha, vì thế phải băng qua nước Pháp. Cuộc hành trình đầy gian khổ, sẽ tổn hại đến sức khỏe nên ngài đành phải trở về.

110. Phanxicô rất ghét tội lỗi nên đã nhiều lần khóc lóc ăn năn tội mình. Lần này ngài muốn gia nhập đạo binh thánh giá để được đi tới những nơi phải chiến đấu để mong có thể tử vì đạo hầu xóa sạch tội mình.

111. Vì ao ước cho mình và tất cả những ai đến Portiuncula được tha thứ tội lỗi, ngài đi gặp Đức Thánh cha Honorio III để xin đặc ân này. Đức Thánh Cha do dự nhưng rồi ban ơn tha tội cho những ai đến viếng đền thờ Portiuncula ngày 2.8 mỗi năm.

112. Trong đêm mơ, ngài thấy một con gà mái ấp ra nhiều gà con mà không có sức chăm sóc, Ngài nghĩ đến số anh em trong dòng ngày một đông sẽ không được ai bênh vực nên trao họ cho Giáo Hội để luôn được coi sóc qua các thời kỳ tương lai.

113. Đức Honorio III đã cảnh giác rằng sống nghèo khó giữa một nhóm ít người thì dễ, nhưng khi số người đông lên, chẳng dễ chút nào. Phanxicô không phải là người giỏi tổ chức. Vì thế cần phải tìm một giải pháp tốt đẹp phòng khi số người trong dòng gia tăng.

115. Trước tình cảnh nguy khốn này, anh em đề nghị với ngài soạn tu luật hầu có thể bảo đảm sự vững tồn về pháp lý. Ngài không muốn soạn tu luật nhưng anh em quyết định phải ngồi với nhau soạn ra một đường lối để sự hiện hữu của dòng được bảo đảm.

114. Một số anh em được sai sang Pháp, Hungari và Đức để truyền giáo, họ trở về thuật lại rằng dân các nước đó coi họ là nhóm rôi đạo. Thế là họ bị giam giữ trong tù rồi bị tước đoạt hết của cải, không còn gì để nuôi sống bản thân.

116. Chúng ta có thể nghĩ đến thân phận của một cây cổ thụ. Sơ dĩ nó tồn tại lâu là vì nó được trồng và chăm sóc cẩn thận. Một dòng tu cũng vậy, nếu không được vun trồng hẳn hoi, bão to gió lớn sẽ làm nó sụp đổ lụi tàn.

117. Công việc soạn thảo tu luật được ủy thác cho Hồng Y Hugolin, sau là Giáo Hoàng Gregorio IX, thế là sau một thời gian vất vả nghiên cứu, tu luật dòng Anh Em Hèn Mọn ra đời. Nhờ quy luật thánh thiêng mà dòng đã tồn tại vững vàng cho đến hiện nay.

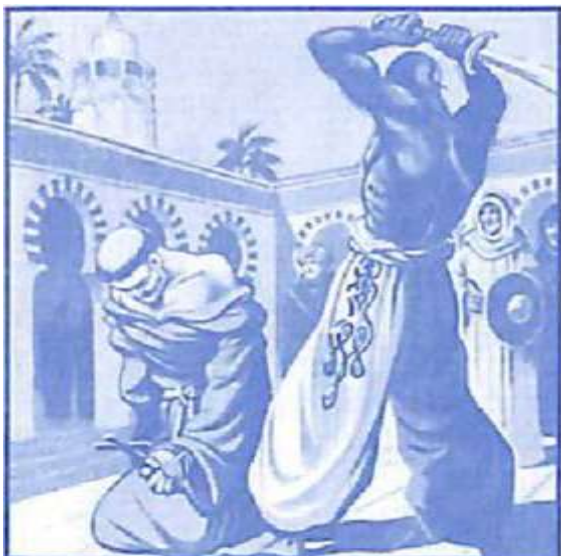
118. Theo tu luật thời đó, cứ hai năm một lần, Phanxicô quy tụ anh em trong dòng lại để họp tu nghị. Trong dịp này, anh em học tập, kiểm điểm với nhau về đời sống tu luật và tinh thần của dòng.

119. Năm 1218, Hồng Y Hugolin điều hành tu nghị. Ngài cởi áo hồng y ra, rửa chân cho các thành viên tu nghị, một số phản đối nhưng Hồng Y nói: "Nếu anh không để tôi rửa chân cho thì nhường cho người khác tham dự tu nghị."

120. Trong dịp họp tổng tu nghị, có thánh Đaminh tới thăm. Đó là Đấng Sáng Lập Dòng Anh Em Thuyết Giáo. Phanxicô và ngài đã từng gặp nhau tại Roma để bàn thảo về chương trình phục vụ Giáo Hội.

121. Năm 1219, Giáo Hội phát động phong trào truyền giáo với đường lối tổ chức quy mô hơn trước. Các phái đoàn đi tới Tunisie, Hy Lạp và Maroc. Chính quyền Tunisie từ chối nên anh em phải về nước. Một người cố ở lại liền bị giết.

122. Phanxicô hôn chào 6 anh em khác, và sai họ lên đường sang Maroc. Một trong số anh em phải trở về vì bệnh hiểm nghèo. 5 anh em khác bị bắt và bị giải về cho nhà vua để tùy theo sự xét xử của triều đình.

123. Vua Hồi khá nhân nhượng nên đã để cho anh em tự do rao giảng một thời gian rồi cho thuyền đưa về Ý. Nhưng anh em ghé vào một điểm khác để giảng thuyết liền bị quan địa phương bắt, hành hạ và giết chết.

124. Được tin các anh em tử đạo, Phanxicô reo lên: "Như vậy, tôi an tâm vì bảo đảm được 5 tu sĩ trung thành với đời tu." Ngài lại gởi một phái đoàn khác đi tới Đất Thánh để rao giảng Tin Mừng cho người Hồi Giáo.

125. Phanxicô cùng với một anh em khác đi tới Ancona vào tháng 7.1219. Tại đó, Phanxicô chứng kiến một cuộc chiến tàn khốc, có 2000 quân Hồi tử trận. Từ đó, Phanxicô xác tín rằng sức mạnh chinh phục con người không phải là vũ lực.

126. Ngài tách ra khỏi quân đội và đi một mình tới dinh tướng lãnh của quân Hồi. Ngài vào dinh rồi giảng cho tướng quân, cho những binh lính và cho dân chúng. Phanxicô can đảm công bố Tin Mừng cho những dân ngoại tại đây.

127. Những người Hồi giáo hiền lành lắng nghe nhưng không một ai tỏ thái độ hoán cải. Họ chỉ dâng cho Phanxicô một số tặng phẩm quý hiếm do dân làm ra rồi yêu cầu ngài ra khỏi đất nước họ.

128. Những người Hồi Giáo rất ngưỡng mộ Phanxicô, họ thấy những Kitô hữu khác không sống đúng với giáo lý của Chúa. Ngày 5 tháng 11, một đoàn binh Thánh giá tiến đánh khu vực, rồi cướp bóc của cải và đốt phá nhà ở của dân Hồi.

129. Đang khi đó, Phanxicô nghe biết vị tổng đại diện của ngài đã làm xáo trộn tu luật; còn thầy Gioan lập nhóm tách ra khỏi dòng; và còn bao điều phiền nhiễu khác nữa. Thế là ngài phải tức tốc trở về Ý.

130. Về tới nhà, các anh em vây quanh kể lại những tin đồn về ngài: rằng Phanxicô đã bị giết, bị đắm thuyền, bị giam tù rồi trốn biệt tích và muôn vạn tin thất thiệt khác nữa. Năm 1221, ngài tổ chức tổng tu nghị để mở dòng bên Đức và ở các nơi khác nữa.

131. Qua tổng tu nghị, mỗi người được chỉ định nhiệm vụ rứt, mọi rối loạn được dẹp yên. Thầy Antôn âm thầm ở lại nhà chính để phục vụ canh tác vườn. Khi anh em nhận ra tài giảng thuyết của thầy thì thầy vẫn xin ẩn tu tại một nơi biệt lập.

132. Phanxicô đã cảnh giác các tu sĩ dòng mình về sứ điệp bác ái của Tin Mừng. Ngài lý giải cho các tu sĩ rằng phải sống trung thực với mình và trung thành với Tin Mừng. Không nên sống giả hình làm mất đi niềm vui Phúc Ân.

133. Khi chỉnh đốn tu luật, Phanxicô nhận ra khó có thể tránh những chia rẽ về sau. Kinh nghiệm vừa qua do thầy Elia gây ra cho thấy rõ. Chính thói đam mê học vấn làm cho người ta có những ý nghĩ ngông cuồng chia cắt.

134. Đời tu kiên vững nhờ gương sáng, tình huynh đệ chân thành. Có lần ngài dẫn 2 anh em đi vòng quanh thành phố trong thinh lặng, về tới nhà, anh em hỏi: Tại sao không giảng? Ngài đáp: "Đã giảng bằng gương sáng của chúng ta rồi."

135. Có lần, một tập sinh xin ngài cuốn Thánh Vịnh. Ngài bốc một nắm tro rắc lên đầu tập sinh ấy và nói: "Tính tham sẽ dẫn con xin bản Thánh Vịnh. Rồi xin Sách Thần Vụ, và xin ngài tòa... sau cùng là lệnh cho người ta làm theo ý con."

136. Nỗi khổ đau lớn nhất cho Phanxicô là thấy tinh thần dòng sa sút, tu luật chưa được tuân giữ đúng mức. Nhiều vị sáng lập bị môn sinh xua đuổi nhưng riêng Phanxicô được mọi người mến thương cho tới cuối đời ngài.

137. Số môn sinh đầu tiên của Phanxicô sống thật nhân đức đúng theo ý ngài. Họ chân thành đối xử với nhau. Thời gian sau này, trong dòng có những tu sĩ tài giỏi khiến cho một số anh em thấy mình thua kém, vì vậy mới phát sinh mối bất hòa.

138. Một hôm thầy Egidio hỏi thầy Bonaventura: "Kẻ ngu dốt được rồi linh hồn như các thầy thông minh sáng suốt ư?" "Được chứ". Nghe vậy, thầy Egidio sung sướng mở tung cửa và hô to: "Nghe đây: kẻ dốt nát cũng được rồi như người giỏi!"

139. Giáo Hội khích lệ việc học hỏi để gia tăng kiến thức vì khi tiếp xúc với những người lạc giáo, thấy họ có kiến thức sâu rộng nên để có sức thuyết phục và làm cho dân nghe theo tà thuyết rồi lạc xa đạo Chúa.

140. Ngài mong muốn phát triển hơn nữa phong trào giáo sĩ để giáo sĩ cùng giáo dân giúp nhau nên thánh. Việc lập nên dòng ba có chủ đích giúp cho giáo dân sống tinh thần dòng ở giữa đời. Đó là một hình thức Công giáo tiến hành sau này.

141. Dòng ba Phan sinh do bà vợ ông Luchesio khởi xướng. Dù tiền nhiều lắm của ông bà vẫn sống đời khó nghèo, đơn sơ. Họ chỉ muốn sống đúng theo tinh thần Phúc Âm, còn của cải họ dành cho việc từ thiện và để xây dựng Giáo Hội địa phương.

142. Đức Hồng Y Hugolin sớm nhận ra ích lợi của bậc sống này nên ngài đệ trình Đức Thánh Cha xin được phê chuẩn và không bao lâu luật sống của Dòng Ba Phan sinh được nhiều người hưởng ứng, có nhiều vị thánh xuất thân từ dòng ba này.

143. Để được nhận vào dòng ba, người ta phải hoàn lại tất cả những tiền của đã chiếm đoạt của người khác cách bất chính. Họ chứng tỏ mình hoán cải bằng cách làm việc bác ái, bố thí cho người nghèo và tích cực xây dựng Giáo Hội.

144. Kết quả thật tốt đẹp là các thành viên dòng ba có thể cản được những cuộc tranh chấp tai hại. Người thì chặn được những lời thề thốt sỉ nhục thánh danh Chúa, người khác ngăn được những vụ giết người và phá thai...

145. Phanxicô rất thích tổ chức lễ Giáng Sinh. Có lần lễ Giáng Sinh nhằm thứ sáu. Anh em trong dòng tưởng không được ăn thịt vào ngày thứ sáu lễ trọng nhưng ngài đã ra lệnh cho anh em quay một con heo to để mọi người mừng lễ.

146. Năm 1223, Phanxicô tìm ra một chiếc hang gần nhà. Ngài khích lệ anh em chuẩn bị và biến hang đó thành một hang đá để mừng lễ Giáng Sinh. Truyền thống làm hang đá vào lễ Giáng Sinh được duy trì. Từ đó tới nay, Noel nào cũng có.

147. Máng cỏ tới nay là biểu tượng cho sự nghèo khó thấp hèn của Con Thiên Chúa nhập thể. Ngài là phận giàu có đã trở nên nghèo khó để chúng ta được nên giàu có trong ân sủng. Phanxicô rất ưa chiêm ngắm cảnh hang đá máng cỏ.

148. Với tư cách là thầy sáu vĩnh viễn, Phanxicô giúp lễ và giảng giải rất say sưa ý nghĩa của ngày lễ Giáng Sinh. Kể từ đó cảnh hang đá Noel trở nên một truyền thống thân thương với những người bình dân, họ cảm thấy được gần Chúa hơn.

149. Vào những ngày cuối đời, Phanxicô nhường lại việc lãnh đạo cho tu sĩ khác để dành thời gian chuẩn bị về trình diện Chúa. Quả thật, xưa tới nay chưa ai từng trở nên giống Đức Ki-tô bằng Phanxicô.

150. Dẫu mới 44 tuổi, Phanxicô đã kiệt sức vì cả đời tiêu hao do lòng mến đối với Đức Giêsu. Cuộc đời ngài chìm ngập trong những khó khăn, nghèo khổ vì thế dân chúng gọi ngài là "Phanxicô Khó Khăn."

151. Sống những ngày cuối đời trong cảnh mù lòa, thầy Phanxicô vui lòng với đề nghị của anh em trong dòng là đọc cho họ viết những lời trần trời cuối cùng: "Kính gửi các anh em trong dòng, các linh mục, tu sĩ cũng như giáo dân..."

152...hãy sống như Đức Kitô Đấng sinh ra nghèo khó nơi hang lừa máng cỏ..." Có người tặng ngài chiếc áo dày để mặc đỡ lạnh, ngài đề nghị đem thêm miếng vải lông để mọi người thấy ngài mặc áo lông vì thiếu tinh thần hãm mình hy sinh.

153. Vào dịp lễ trọng, anh em dọn tiệc linh đình. Ngài ra ngoài, hót tóc và đội mũ rách rồi vào xin ăn giống như một gã hành khất. Vì kính trọng, các anh em biết mà không ai dám góp ý với ngài điều gì.

154. Sau đó ngài tự thú: "Giờ đây, tôi mới cảm thấy mình thực sự là một anh em nghèo hèn. Ngồi tại bàn ăn sang trọng tôi cảm thấy mình bất xứng." Nghe những lời ấy, anh em cảm động òa lên khóc và xin lỗi ngài.

155. Ngài luôn tìm những nơi thanh vắng để cầu nguyện liên lỉ. Người ta nghe ngài trò chuyện với Chúa Giêsu, Đức Mẹ và các thánh. Có lần ngài làm một cái chén bằng gỗ rất đẹp, nhưng rồi lại ném vào lửa vì nó gây chia trí cho ngài.

156. Đã hứa cầu nguyện cho ai là ngài thực thi liền. Có lần một tu sĩ Biển Đức nhờ ngài cầu nguyện theo ý của thầy. Nghe xong, ngài liền rủ một người bạn cầu nguyện rất sốt sắng cho thầy ấy.

157. Dịp hè năm 1224, trên đường đi tới cộng đoàn anh em trên núi Appenini, thấy ngài quá mệt, một nông dân cho mượn một con lừa để đi cho đỡ mệt, ngài quỳ xuống hôn chân anh để tỏ lòng tri ân. Anh có một ấn tượng rất đẹp về ngài.

158. Phanxicô nói với các anh em: "Giờ chết của tôi đã gần. Tôi quyết định dành nhiều thời gian để đàm đạo với Chúa, để ăn năn khóc lóc tội lỗi của tôi. Ngày 14.9, lễ Suy Tôn Thánh Giá, ngài giúp lễ cho cha Leon để xin ơn chết lành.

159. Ngài cầu xin: "Lạy Chúa, con muốn được cảm nghiệm sự đau khổ của Chúa trên đường thương khó". Lúc ấy ngài thấy mình trở nên như Đức Kitô thực sự. Mọi thương tích nơi thân xác Chúa như hằn sâu nơi thân xác của thầy Phanxicô.

160. Ngài thấy một vị thiên thần mang xuống một tượng chịu nạn làm cho ngài cảm mến sự ngọt ngào lạ thường và nhận được nỗi đau khổ khôn xiết. Khi thị kiến biến mất, ngài nhận ra nơi tay chân và ngực mình có những dấu thánh.

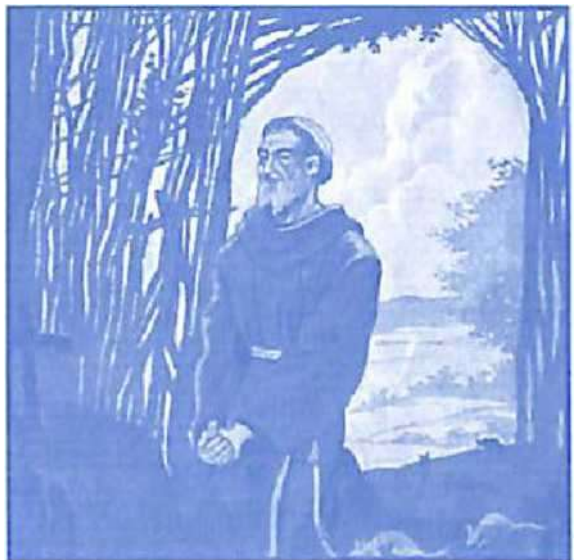
161 Phan xi cô muốn giấu kín các thương tích mà không được vì thầy Leon đã chứng kiến sự việc, và lại lúc thay y phục để giặt thì máu loang ra áo. Anh em tu sĩ đều nhận ra dấu lạ đặc biệt này nơi thầy phó tế Phanxicô.

162. Sau khi chào tạm biệt anh em cộng đoàn trên núi, ngài xin các tu sĩ đưa mình về nhà chính. Trên đường về, dân chúng nhìn thấy, kéo nhau ra hô to những lời hoan chúc: "Vị Thánh, thánh sống..." Nhiều người chạm vào ngài liền được khỏi bệnh...

163. Vừa về tới Assisi, ngài tìm đến một bệnh nhân phong cùi để chăm sóc họ. Ngài cũng tìm cách tới cộng đoàn các nữ tu Clara để chào họ lần cuối. Ngài bị hoàn toàn mù trong 15 ngày và chịu nhiều đau khổ nơi hai con mắt.

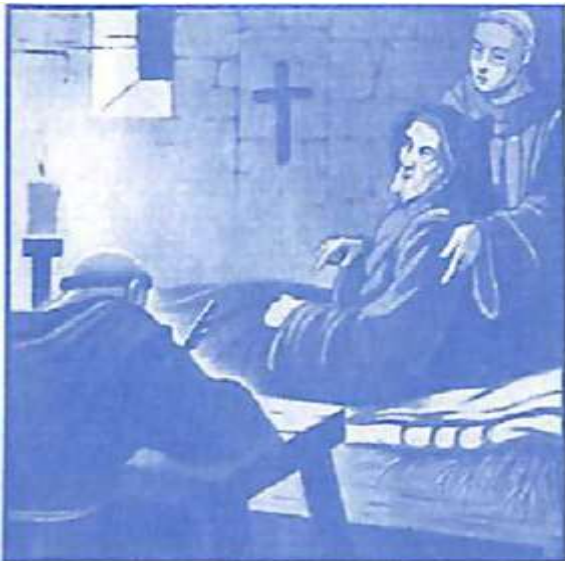
164. Nữ đan sĩ Clara đã làm cho ngài một túp lều bằng những cành cây khô. Đám ruồi nặng tấn công ngài ban ngày và muỗi mòng tấn công về đêm. Nơi đây, ngài sáng tác những bài hát về anh mặt trời và chị mặt trăng.

165. Cha Elia truyền lệnh cho Phanxicô phải về Rieti để các bác sĩ tài giỏi có thể chăm sóc. Thế là Phanxicô vâng lời từ biệt nữ tu Clara và các nữ tu khác để về nơi an dưỡng theo quy định của bác sĩ. Đó cũng là một nỗi đau khổ mà vị thánh phải chịu.

166. Khi bác sĩ đưa lửa tới để giã các vết thương. Thầy Phanxicô nói: "Xin chào anh lửa. Anh là thọ sinh uy quyền và sang trọng hơn mọi loài thụ tạo. Tôi yêu mến anh vì lửa tình của Chúa luôn bùng cháy nơi tôi." Ngài tươi cười đón ngọn lửa áp vào cơ thể.

167. Khi sức khỏe gần tới mức cạn kiệt, ngài xin đưa đến giấy bút và yêu cầu chép những lời này: "Tôi chúc lành cho mọi anh em trong dòng, hiện đang có cũng như tất cả những người sau này sẽ gia nhập dòng chúng ta trên khắp thế giới."

168. Tin Phanxicô trong cảnh lâm chung đã loan ra khắp thành phố. Các chức sắc của thành phố tụ về. Tỉnh trưởng quỳ xuống xin lỗi Đức Giám Mục và Đức Giám Mục xin lỗi tỉnh trưởng. Hai bên hòa giải với nhau trước mặt vị thánh.

169. Vào giờ lâm chung, các anh em vây quanh để nghe những lời trăng trối cuối cùng. Ngài ca tụng Chị Chết và tán dương sự chết. Ngài ca tụng Thiên Chúa qua anh mặt trời. Cha Leon liên tục ở bên cạnh và cùng ngài hát thánh ca.

170. Chị Clara tha thiết nài xin ngài tới thăm chị một lần nữa nhưng không còn khả năng. Chị cúi đầu đón nhận những lời trăng trối thân tình ngài ban và hứa không đổi thay điều gì trong những lời quý giá ấy.

171. Rốt cuộc, Phanxicô có thể vui mừng rời khỏi tòa giám mục sau khi đã dàn hòa hai phe đối lập để về Portiuncula với anh em. Trên đường về cảnh đẹp của thành phố hiện rõ rước mắt, khiến ngài dừng lại để ngắm nhìn một lúc và tạ ơn Chúa.

172. Người phụ nữ già nua là thành viên của Dòng Ba cũng vui mừng đến để viếng Đấng Sáng Lập lần cuối. Bà khóc rờng vì thấy thầy mình trong tình cảnh hấp hối. Ngày 3.10.1226, sau khi nghe lời hát cuối cùng của cha Leon và thầy Angelo, ngài trút hơi thở

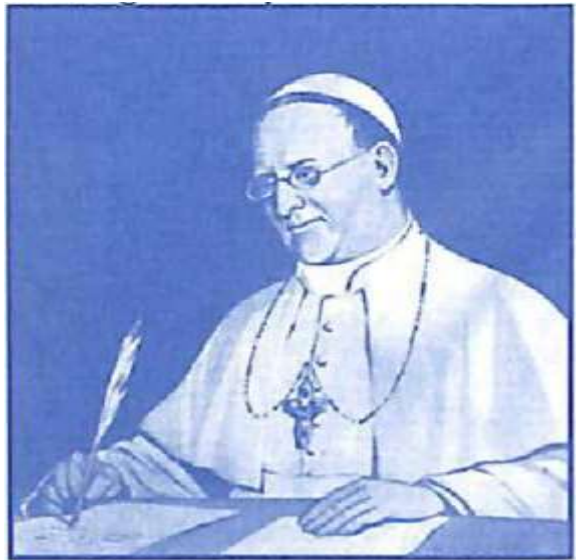
173. Bà trưởng hội Dòng Ba phục tang Vị Sáng Lập cùng với các tu sĩ dòng nhất và dòng nhì. Người ta đem xác ngài quàng tại nhà thờ thánh Đamiano. Rất đông giáo dân đến để rước thi hài của ngài tới nhà thờ thánh Giorgio để cử hành lễ an táng.

174. Sau hai năm, Hồng Y Hugolin lên ngôi Giáo Hoàng với tước hiệu Gregorio IX. Ngài đích thân đến Assisi, phong thánh cho Phanxicô. Đó là một dịp tốt để phổ biến đường lối thánh thiện của dòng Phanxicô. Quả thực, cho tới nay, dòng có khoảng 5000 vị thánh.

175. Con người bé nhỏ của nước Ý nay nổi danh trên toàn địa cầu. Tại Việt Nam có khoảng 200 tu sĩ dòng Phanxicô đang hoạt động. Họ đang chờ bạn tham gia vào sứ mạng nên thánh. Dòng Clara do thánh Phanxicô lập cũng có chi nhánh ở Thủ Đức.

176. Mời các bạn tham gia vào đường lối nên thánh bằng đời sống khó nghèo. Các Đức Thánh Cha đều ca ngợi đường lối thánh thiện này và mời giáo dân tích cực tham gia. Đức Piô XI viết: "Thánh Phanxicô là mẫu gương sống thánh cho mọi thời đại".

*Nếu có điều kiện, xin Quý Vị mua sách ủng hộ
TNTT tại Ban Mục Vụ Thiếu Nhi 180 Nguyễn Đình
Chiểu, phường 6, Tp.HCM.*

Xin chân thành cảm ơn.

17. 04 .2018